

eredményével és hatásával foglalkozott. A cikkben sértő kifejezések, részben bántó, részben közéletileg helyt nem álló megállapítások vannak a rendezősséggel szemben, melynek képviselőjében Pásztor József és Rácz Antal sajtótörpért indítottak. Nagyon fontos és közérdekű ügyről lévén szó, szükségesnek tartottam a peres eljárásán kívül is meggyőződni az igazságról.

azonkívül meggyőződtem dr. Pálffy József polgármesterhelyettesnek és Scultéry Sándor főszámvivőnek az április 5-iki tárgyaláson tett vallomása.

Kötelességemnek tartom ezek hatása alatt néhány kijelentést tenni. A szegedi szabadtéri játékok mindjárt az első évi rendezés után a város legnagyobb horderejű, országosan elismert kultúreseményévé nőttek ki magukat. Ez az eredmény

a rendezőség helyes kezdeményezése, a kezdeményezéshez való ragaszkodása és fáradhatatlan munkája nélkül nem lett volna elérhető.

Előbbi álláspontommal szemben most kijelentem, hogy helyes uton járt a kisgyűlés, amikor a szabadtéri játékokat a város által elsősorban támogatandó kulturakcióvá fogadta; és

a rendezőség az önzetlenségben is példát mutatott.

amikor az egész város érdekében vállalt nagy munkájához nem szubvenciót kért — akkor már köztudomású volt Pécs 17.000 pengős deficitje —, hanem a deficit egészben, esetleg azonban csak részben való fedezésére 5000 pengőt. A június 30-iki számban foglalt inszinuációk helytelenségéről győződtem meg azon az alapon is, hogy a rendezőség a város megszavazott 5000 pengőjéből csak 3000 pengőt vett fel, hogy azt a 3000 pengőt is visszafizette, amivel elérte azt, hogy a város részére anyagilag és erkölcsileg egyaránt előnyös kulturakció magának

a városnak egy fillérébe sem került.

Ezek a megállapítások városom szeretetéből fakadó kötelességemmé teszik, hogy a Szegedi Naplóban megjelent említett cikk megállapításait revidáljam és a cikk megjelenése miatt legmélyebb sajnálkozásomat fejezzem ki.

Szeged, 1934. IV. 5.

Sajgó József.

Az elnök ezután megállapította, hogy váreléítés folytán a további bizonyítás, valamint az ellenbizonyítás tárgyalanná vált és az eljárást a bíróság megszünteti.

Revolver a bálban

(A Délmagyarország munkatársától.) Érdekes ügyet tárgyalt csütörtökön a szegedi ítélőtábla Kovács-tanácsa. Grósz Béla szeghalmi mészárossegéd volt a vádlott, aki ellen az ügyészség gondatlanságból okozott súlyos testi sértés címén emelt vádat. Grósz Béla a múlt év szeptemberében az egyik szeghalmi kocsmában táncra kérte fel Tóth Ida kiszolgáló leányt. Tánc közben véletlenül elsült Grósz Béla pisztolya, a golyó a leányt a lábán sebezte meg. Tóth Idát bevitték a kórházba, onnan öt nap múlva azzal bocsájtották el, hogy tovább kell kezelni. A törvényszék előtt Grósz Béla becsatolt egy olyan levelet, amelyet a leány adott és amelyben a leány kijelentette, hogy sérülése öt nap alatt meggyógyult. A törvényszék ezen az alapon felmentette Grósz Béla. A tábla azonban nem adott hitelt a leány levelének, orvosszakértőket rendelt ki. A szakértők megvizsgálták a leányt és véleményüket csütörtökön terjesztették a tábla elé.

A vélemény szerint a leány sérülése feltétlenül 8 napon túl gyógyult. Ezen az alapon a tábla megállapította a mészárossegéd bűnösségét és 100 pengő pénzbüntetésre ítélte. Az ítélet végrehajtását azonban felfüggesztette azzal az indokolással, hogy állapota folytán előrelátó képessége csökkent.

Az ujszegedi plébánia feltűnést keltő beadványa a köztemetői szabályrendelet ellen

A tervezet elvetését kéri, mert az ujszegedi plébánia szerint a köztemetői gondolatát a liberális, szabadkőműves korszak termelte ki

(A Délmagyarország munkatársától.) A közgyűlés — mint ismeretes — legutóbb elvileg kimondta, hogy szükségesnek tartja a köztemetői és a kötelező központi ravatalozásról szóló szabályrendelet megalkotását, az elkészített szabályrendelettervezeteket kiadta a bizottságoknak kellő előkészítés céljából. Dr. Szabó Géza tanácsnok, a szabályrendelettervezetek készítője, nemrégben iuttatta el a tervezet egy-egy példányát az érdekelt egyházakhoz véleményezés céljából. Egymásután érkeztek vissza a válaszok azzal, hogy a református, a luteránus, a görögkeleti és a zsidó hitközség lényegesebb változtatást kíván, a tervezetet örömmel és helyesléssel fogadja. Most futnak be a római katolikus plébániák válaszai, amelyek között feltűnést keltett a városházán az ujszegedi plébánia beadványa.

Az ujszegedi plébánia azt kéri beadványában a polgármestertől, hogy *mindkét szabályrendeletet vegye le napirendről*, vagy pedig tárgyalását hosszú időre halassza el. A plébánia kívánságának — a beadvány szerint — elvi okai is vannak, remcsak vallásiak. „A köztemetői gondolatát ugyanis — mondja a beadvány — a régi liberális, szabadkőműves korszak termelte ki”. Tévedésnek minősíti a beadvány azt a hatósági feltevést, hogy a köztemető a felekezeti békét

szolgálja, sőt ellenkezőleg szerinte a felekezetek közötti surlódásokra ad alkalmat, mivel elkerülhetetlen, hogy amikor az egyes síroknál a különböző felekezetek lelkészei végzik szertartásaikat.

Az ujszegedi plébánia szerint a *magánérdek* is tiltakozik a köztemetői gondolat ellen, mert a kripták és sírok újbóli felépítése tetemes költségbe kerülne. A plébánia *négy pontba* foglalja össze kívánságát.

Az 1. pontban azt kéri, hogy a polgármester *vegye le a napirendről* a szabályrendeleteket, vagy azok tárgyalását hosszabb időre halasztassa el; a 2-ban azt kívánja, hogy abban az esetben, ha már nem lehetne levenni a kérdést a napirendről, vagy tárgyalását nem lehetne elhalasztatni, tartsák fenn *még legalább husz évig a felekezeti temetőket*, a 3. pontban azt kívánja a plébánia, hogy a felekezeti temetőkben kifizetett sírhelyek árát *térítse meg a város* az érdekelteknek, végül a 4. pontban azt kívánja, hogy gondoskodjék a *sírfeliratok* rendjéről, mondja ki, hogy a sírfelirat nyelve elsősorban magyar lehet.

Lehet, hogy a szabályrendeletek már az áprilisi közgyűlés elé kerülnek, ahol a város hatósága bemutatja az egyházak észrevételeit is.

BESZÉLGETÉS A 70 ÉVES BREISACH BÉLA PÜSPÖKI HELYNÖKKEL

(A Délmagyarország munkatársától.) Breisach Béla püspöki helynök, szegedi prépost kedden tölti be hatvanadik életévét, akit a csanádi egyházmegye papsága meleg ünneplésben kíván részesíteni. Breisach Béla szeretne kitérni az ünneplés elől. Amikor most látogatást tettünk Boldogasszony-sugárúti rezidenciájában, hevesen tiltakozott.

— Nem volna szabad, hogy irjanak rólam, nem vagyok olyan nevezetes ember, csak egy szerény lelkipásztor — mondotta. Majd így folytatta mosolyogva:

— Eddig csak én tudtam, hogy 70 éves vagyok, ha megírják, akkor mindenki meg fogja tudni Szegeden. Hetvenfelé nem szeretik az emberek, ha kiküldik az életévüket...

— Nagynehezen azután elmondotta Breisach Béla, hogy a 70 esztendő alatt *mindvégig megmaradt szegedinek* és boldog, hogy élete alkonnyán is Szegeden lehet.

— Felsővárosban, a Dugonics-uccában születtem — mondotta —, abban a házban, amelynek most Mihályffy főmérnök a tulajdonosa. Azelőtt hosszú időn át volt a mi családi házunk az, amely a Teleky- és az Osztrovszky-ucca sarkán áll. Papnak szánták, az elemi iskola elvégzése után a piaristáknál tanultam, jól emlékszem, nyolcvanán maturoztunk, de *most már nem tudom, hogy él-e még közülük valaki*. Régióta egyiktől sem hallottam, a *nagy árvíz szétugrasztott bennünket*. A hatodikban együtt jártam Herczeg Ferencel, akivel azonban azóta sem találkoztam. Amikor párszor megfordult mostanában Szegeden, mindenkor tulságosan el volt foglalva, nem akartam zavarni a régi emlékekkel...

— A piarista gimnázium után Temesvárra kerültem, ott hallgattam a teológiát, de sűrűn hazajártam Szegedre, nem tudtam sokáig elhagyni szülővárosomat. Mint kis káplán először *Magyarpécskára* kerültem, aztán a püspökünk elküldött németül tanulni és hat esztendőn át német községekben káplánoskodtam. 41 évvel ezelőtt, 1893 tavaszán a *szeged-belvárosi plébániára* helyeztek. Varga Ferenc volt akkor a plébános, *Bezdán Jóska*val együtt káplánoskodtam és sokat jártunk Rókusra, ahol *Várhelyi József* szolgált ebben az időben.

— Nyolc és fél évig voltam káplán a Belvárosban, ezután *Püspöktele*re kerültem plébánosnak, majd egy évtized múltán *Kistelekre*, onnan *Rókusra* helyeztek át plébánosnak. *Megjártam Szeged valamennyi városrészét*. Felsővárosban

születtem, a Belvárosban káplánoskodtam. Rókuson voltam plébános és most Alsóvárosban élvezem a nyugalmat esztendeit. Nagyon szerettem Rókuson, bár nehéz dolgom volt ebben a nagyon szegény körületben. Láttam a borzasztó elszegényedést, nem is tudom megérteni: miből él a sok szegény ember, kereszt nélkül iparmunkátlán munkás.

— Egyszer belélt a parókiára egy iparos, valamikor nagy műhelye volt, sok segéddel dolgozott. Sirva kért támogatást, azt mondta betevő falatja sincs, de nincsen lelkijére ahhoz, hogy a népkonyhára menjen... Sok baj volt Rókuson, de azért sikerült az ellentéteket kiegyenlíteni.

Az elmúlt hetven évről azt mondotta az ősz püspöki helynök:

— A hét évtized szinte észrevétlenül elmúlt. Ha nem figyelmeztetnének rá, talán nem is tudnám, hogy már a hetvenedik életévembe léptem... Néha azonban érzem az éveket, az idő terhet, a fáradtságot. Hiába, hetven esztendő nagy idő, onnan látom ezt, hogy a régi barátok, korabeli társak egymásután elmaradoztak... nincsen már belőlük senkisem, akikkel a gyerekkort és az ifjúságot együtt éltük át. *A hetven év alatt sohasem éltem át olyan súlyos időket, mint most*, ennyi baj és gond még sohasem bántotta az embereket. Mi is lesz ebből, meddig tarthat még?

Befejezőül még ezt mondotta:

— Mint az egyház szolgálja végeztem a kötelességemet. Ez az egyetlen mondat az, amelyet az én hetven esztendőmről mondhatok. Sem többet, sem kevesebbet nem tettem: végeztem a kötelességemet.

Kitűnő, izletes, háziasan készített ebédet Raffay-étteremben enni

Olasz menürendszer. Halpaprikás minden pénteken, rendeltetése bármikor. Szűfésben méreget árak. — Legkisebb árak rumok legolcsóbb áron. — Babléves kolbásszal 32 fillér. 73

SCHATZ MAGDA fűzőszalonja
Kölcsey ucca 11., I. emelet 5.

Butorszövetek, kárpitoskellékek
legolcsóbb árban
Varga Mihálynál, Aradi u. 4.